

VERENIGING
"ORDE DER VERDRAAGZAMEN"

Kon. Goadgekeurd d.d. 22 februari 1958, nr. 58 - GEVESTIGD TE 'S-GRAVENHAGE

Giro no. 469874 t.n.v. de Penningm. der "ODV", DEN HAAG

Uitsl. voor verslagen en abbon. Dovenetel weg 57a 'S-Gravenhage Tel: 684541

Secretariaat: Graaf Willem de Rijkelaan 15 Leidschendam Tel: 070 - 275154

W E E K B L A D

=====

nadruk verboden

21e jaargang nr.26

=====

4 februari 1977

x in de kantlijn betekent de vraag

- " " " " het antwoord

Goeden avond, vrienden.

Wij, sprekers van deze groep, zijn niet alwetend of onfeilbaar. Denkt dus zelf na, ook over het onderwerp, dat u op deze avond vanuit de zaal dient te stellen. Hebt u een voorkeur?

x SAMENWERKING STOF EN GEEST? NU EN
IN DE TOEKOMST

=====

De samenwerking tussen geest en stof kent heel wat aspecten. Uit eigen ervaring constateer ik daarbij, dat de samenwerking tussen geest en stof in de mens over het algemeen niet bijzonder goed verloopt. Wanneer de geest in de mens spreekt, gaat het lichaam ervaak met hem vandoor en wanneer het lichaam aan het woord komt, ligt de geest weer krom van ellende.

Ben je eenmaal overleden, dan krijg je het gevoel, dat het je beter gaat. Maar kijk je dan naar beneden, dan zie je, dat de wereld nog net zo gek is als vroeger. Waaraan een geest natuurlijk wel probeert, altans iets te veranderen.

Elk mens heeft zijn eigen problemen. Ik b.v. kende een groot familieprobleem, vooral gelegen in de wijze, waarop anderen steeds weer van mij eisten, dat ik mijn problemen op hun manier zou oplossen. Wat gekwetste gevoelens betekende en spanningen binnen een familiare relatie, die ondanks alles voor mij zeer veel betekende. Een soort gespletenheid veroorzaakte.

Nu, als geest, kan ik beter begrijpen, wat er in feite toen gaande was. Onder ons gezegd en gezwezen vraag ik mij nu vaak af, hoe het mogelijk is, dat ik vroeger zo vreemd heb gedaan. Let wel: dit is een kwestie van jezelf feiten toegeven en niet het gevolg van iets, wat men op aarde geweten pleegt te noemen, maar dat gemeenlijk is opgebouwd uit menselijk onverstand en kerkelijke leringen.

Een geest probeert een mens te helpen. Dat komt vaak voor. De grote vraag is alleen maar, hoe je een mens werkelijk kunt helpen. Je kunt de mens niet zo beïnvloeden, dat zijn vrije wil wordt belemmerd, want dan zou je alle mogelijkheid voor de

geest wegnemen zich meer bewust te worden. En in dat geval zou die mens beter en gemakkelijker verder komen door meteen dood te gaan.

Wanneer je een mens wilt helpen, moet je dus zijn vrije wil en redeneringsvermogen geheel intact laten. Wel kun je proberen een mens enigszins te dressereren, door hem met situaties te konfronteren, waarop hij zeker op een bepaalde wijze zal moeten reageren, wanneer hij voor hem onaanvaardbare gevolgen wil voorkomen. Langs deze weg is wel degelijk iets te bereiken.

Het eerste, wat een geest dus zal gaan doen, is: de mens helpen zichzelf verder te ontdekken en wel door deze te konfronteren met situaties, die het die mens onmogelijk maken alle besef omtrent eigen wezen, wensen en fouten geheel te ontwijken. Overigens heb ik dit proces bij mijn leven in de stof ook door moeten maken, zelfs al heeft mij dit vele slapeloze nachten gekost en kon ik altijd wel weer iemand vinden, die ik uiteindelijk de schuld kon geven.

Een geest, die pas over gegaan is, probeert natuurlijk in de eerste plaats nog enige tijd voort te leven, zoals hij dit op aarde gedaan heeft. Ook ik heb dit stadium door moeten maken. En ik moet zeggen: al slaag je daarin meestal niet geheel, je leert in deze periode heel wat omtrent jezelf.

Voortleven zoals je bent geweest, betekent voor een geest zeker ook, dat deze zich wil uiten. Deze uiting is voor jou dan het meest belangrijke, vooral in de beginperiode. Je richt je daarbij gemeenlijk voornamelijk op de wereld van de mensen.

Je hebt als mens uiteindelijk meestal gestreefd naar een erkenning door de mensen, wilde begrip vinden, hebt medemensen ook om bepaalde redenen steeds weer van je afgestoten. Dit heeft uit de aard der zaak grote invloed op de eerste periode van je geestelijk bestaan.

Het gevolg is, dat er heel wat geesten zijn, die - elk op hun eigen wijze - boodschappen naar de mensen sturen. De een houdt toespraken, de ander behelpt zich met kruis en bord, weer een ander wijdt zich aan het inspireren.

De geest blijft in feite de eerste tijd steeds weer bezig met eigen falen en het falen der wereld, waarin hij leefde. Beide zaken vallen je bijzonder sterk op in deze tijd.

Heb je dit stadium eindelijk doorlopen, dan komt er een tijd, waarin je de mensen wilt helpen op een wat andere wijze. Gemeenlijk probeer je nu de mensen kracht te geven, hun kwalen te genezen, waarschuwt mensen, die niet opletten voor gevaren, ja, maakt zelfs mensen wakker, die te lang blijven slapen.

In deze periode probeer je dus in feite de mens in staat te stellen meer volgens eigen begrippen van juistheid en wil op aarde te leven. Maar zover ik dit kan overzien, gaat ook dit de meeste geesten al snel vervelen.

Vergeef mij, wanneer ik hierbij opmerk, dat de eigen wil en bestrevingen van de meeste mensen maar zeer beperkt van enige werkelijke intelligentie blijken te geven. Voor u geldt dit natuurlijk niet, want u bent hier. En dit teken van uw intelligentie doet mij veronderstellen, dat u ook op andere punten iets minder onmenselijk reageert dan de doorsnee mens.

Wanneer je op deze wijze enige tijd als geest gewerkt hebt, besef je echter op de duur: wanneer ik een enkele mens help, betekent dit voor de mensheid als geheel nog niets. De geest richt zich dan steeds meer op grotere gebeurtenissen.

Er zijn geesten, die dan tijdelijk trachten op te treden als b.v. spion voor een natie, waarmede zij veel ophebben. Veel haalt dat overigens gemeenlijk niet uit, want hun boodschappen worden toch niet geloofd. Er zijn zelfs heel wat naties, waar men bereid is om alles te geloven, wanneer het maar niet van de geest komt. Volgens hun denken bestaat de geest niet, dus kan de boodschap niet juist zijn.

Al snel ontdekt men dan, dat je alleen ook niet veel tot stand kunt brengen. Je ontdekt gelijktijdig, dat vele andere geesten op vergelijkbare wijze bezig zijn, terwijl sommigen onder hen steeds weer resultaten boeken. Je vindt dit eerst pijnlijk. Je gaat dus kijken, hoe dezen dan wel werken.

Dan blijkt, dat die anderen met velen samenwerken. Je vraagt je af, wat die anderen dan wel nastreven met hun groep en ontdekt, dat ook zij de mensen willen helpen en waarschuwen, maar anders denken over de wijze waarop dan jij tot dan toe.

Je leert beseffen, dat dergelijke geesten het niet zo erg vinden, wanneer b.v. iemand overreden wordt. Hij komt toch wel bij ons terecht, zo redeneren zij. De dood is voor een mens alleen maar een kwestie van kortere of langere tijd. Dat is dus voor de ontwikkeling gemeenlijk niet zo belangrijk.

Veel belangrijker is het voor de mens en de geest, of iemand op aarde innerlijke vrede kent of niet. Vrede op aarde is voor de geest niet een toestand van rust, een tijd, waarin er geen oorlog is - dan immers groeit overal juist de onvrede.

Voor de geest is vrede eerder een innerlijke situatie, waardoor mensen de wereld kunnen aanvaarden en niet meer door het geweld, dat rond hen bestaat en zelfs door de tijd hen enkele malen persoonlijk aantast, niet meer van hun innerlijk begrip van eenheid en verbondenheid verwijderd kunnen worden.

Wanneer je met dergelijke bestrevingen zoveel entiteiten bezig ziet, denk je, dat je op deze wijze zelf ook wel het een en ander zou kunnen doen. Dus vraag je, of je met hen mee moogt werken.

Dat valt in het begin vaak tegen: de situatie herinnert in vele gevallen aan de wijze, waarop kinderen op een speelplaats een nieuweling bejegenen, die met hen wil spelen: Alleen wanneer men voor het spel iemand tekort komt, zal men ja zeggen. In alle andere gevallen kan de nieuweling eerst eens enige tijd toe kijken.

Langzaam aan werkt de nieuwe geest zich op tot een soort boodschappenjongen, die soms al eens iets zelfstandig mag doen ook. Even langzaam begint de nieuwe deelgenoot te beseffen, wat er eigenlijk aan de hand is.

Voor ik tracht u duidelijk te maken, wat er in feite gaande is bij de samenwerking tussen geest en stof, wil ik u er op wijzen, dat het volgende geen eigen ervaring is, maar mij door anderen werd medegedeeld.

Elke geest is mens geweest. Zo niet op uw wereld, dan toch elders in de stof. Het gevolg is, dat men een band kent met de stof, die zich toont in een soort waaksheid t.a.v. alles, wat in de materie leeft. Vergelijkend gezegd:

Zoals een vogel zijn broedsel probeert te beschermen, zo probeert een geest steeds weer de geestelijk waardevolle kwaliteiten te beschermen, die in de stof ontwaken.

Men kiest personen uit, die dergelijke waarden in zich schijnen te dragen en omhult hen vaak met grote zorgen, opdat zij zich ten volle zullen kunnen ontplooien.

Hierdoor zullen bepaalde ontwikkelingen eenvoudiger in de stof op kunnen treden en zullen ook in de materie bepaalde vormen van energie beter en gemakkelijker kunnen worden uitgestraald. De geest kent hierbij soms een grote behoefte om de persoon in kwestie te bereiken. Het mooiste moment komt, wanneer dit ook mogelijk blijkt te worden, onafhankelijk van het feit, of dit konktakt nu door de mens al dan niet bewust beseft zal worden.

De instelling van de mens wordt daardoor meer stabiel en een mens, die steeds op de juiste wijze ingesteld is, is ook iemand, die voor de geest steeds bereikbaar zal zijn. Je kunt zo iemand krachten geven, hullen in licht, beschermen, maar daarnaast kun je zo iemand ook gebruiken als een soort zender, waardoor je de rest van de mensheid gemakkelijker kunt benaderen.

Indien u zich dat niet voor kunt stellen, denk aan het volgende: Mensen gaan naar het strand om te genieten van zon, zee en zonnebrandolie. Zij zien hun rust echter verstoord door vele allerhande geluid producerende transistorradio's. Al snel namen sommige van deze mensen een klein stoorzendertje mee. Zodra het in de buurt te onrustig werd, zetten zij dit ding aan. Zelf bemerkte men daarvan verder niets, maar een ieder, die in de nabijheid luisterde naar een radio, hoorde opeens een knerp-toon. Wat men niet mooi vond, zodat men het lawaaiproducerende liefhebberijapparaat afzette dan wel naar elders verhuisde.

Stel nu eens, dat in de buurt van een goed ingestelde mens anderen zijn, die dingen van plan zijn, die voor de mensheid, of de geestelijke ontwikkeling van de mensheid, werkelijk schadelijk zullen zijn. Alleen het schadelijk zijn telt in dergelijke gevallen, niet of men zich baseert op partij, kerk, economie, of iets anders bij zijn plannen en daden.

De geest zal dergelijke zaken als disharmonisch of storend ondergaan. Hij zendt dan krachten uit middels de afgestemde persoonlijkheid met als gevolg, dat anderen hun gedachten niet meer juist kunnen concentreren, zich bij hun handelingen vergissen, misgrijpen enz., zodat zij op de duur niet meer weten, waaraan zij nu eindelijk toezijn. Het gevolg is, dat zij hun wijze van handelen en denken tijdelijk zo wijzigen, dat de harmonische mogelijkheden van anderen daaronder minder te lijden krijgen.

Men brengt op deze wijze kleine veranderingen tot stand, waarbij niet de wil zelf van de mensen, maar wel de mogelijkheid om daarmee alles door te zetten, wordt aangetast. Let wel: degenen, die zo beïnvloed worden, kunnen nog steeds alles volbrengen, wat zij wensen, maar factoren als grote zelfverzekerdheid, snel reactievermogen en dergelijke worden tijdelijk uitgeschakeld.

Vergeet bij dit alles niet, dat kleine oorzaken grote gevolgen kunnen hebben. Stel je eens voor, wat het resultaat is, wanneer iemand, die net een verkiezingstoespraak staat te houden, opeens hevig de hik krijgt. Het effect van een dergelijke toespraak is dan wel geheel naar de knoppen.

Het is voor de geest wel degelijk mogelijk met zulke op zich kleine zaken belangrijker veranderingen te bereiken. Ik weet b.v., dat men een hooggeplaatst persoon, die vanuit zich al geneigd was, zijn brein voortdurend met alcohol te drenken, aanmoedigde enkele glazen meer te drinken, met het gevolg, dat diens diplomatieke missie misliep.

Hij begon zich, luidop denkende, af te vragen, of alle burgers zulke grote idioten waren als de aanwezigen en gooide daar in deze uiterlijk zeer vrome groep bovendien een paar knopen achteraan. U zult begrijpen, dat hij daarna geen kans meer had zijn plannen door te zetten.

Het gevolg van dit alles was een pauze, waarin verschillende naties een periode van rust doormaakten en, ondanks het feit, dat later de bewapening hervat werd, toch een wat harmonischer ontwikkeling doormaakten gedurende vele maanden.

Op deze en dergelijke wijzen kan de geest met betrekkelijk kleine ingrepen, die niet werkelijk de vrije wil van de mensen aantasten, in verhouding zeer veel bereiken. Want u moogt bij dit alles één ding niet over het hoofd zien: Wanneer uw aarde ooit explodeert, dan zullen het de mensen in de stof zelf zijn, die dit tot stand brengen, niet invloeden van de zon, de maan, uit de ruimte of uit de sferen.

De oorzaak van vele grote rampen kan de mensheid zoeken in het feit, dat domme mensen niet meer in staat blijken te zijn onderscheid te maken tussen recht en rechtvaardigheid aan de ene kant en eigenwilligheid en eigenzinnigheid aan de andere kant.

Het blijkt door kleine zaken steeds weer mogelijk dergelijke crises uit te stellen. De mensen krijgen dan de kans, even op adem te komen en te beseffen, wat zij bijna gedaan hadden.

Als geest kun je op soortgelijke wijze er veel toe bijdragen, dat mensen, die in een lopende en geestelijk belangrijke ontwikkeling goed passen, wat meer kansen krijgen om zich te uiten en te ontwikkelen dan anderen.

Je grijpt niet werkelijk in in het leven van dergelijke mensen en legt geen dwang op, beïnvloed in feite niet eens hun wil en streven, maar grijpt in in omstandigheden. Daarbij zal een bewuste geest zó te werk gaan, dat de mensen zich zelfs hieraan zouden kunnen aanpassen, wanneer zij bewust genoeg zijn. Gezien de zaken, waar tegen de geest probeert te ageren, is het echter niet waarschijnlijk, dat de betreffende mensen van die kans gebruik zullen maken.

Het is trouwens altijd zo geweest, dat degenen, die het lot van naties bepalen, zozeer van eigen rechtzinnigheid overtuigd zijn, dat zij de zin van het werkelijke gebeuren steeds weer over het hoofd zien. Juist hierdoor slagen zij vaak niet in hun opzet en krijgt de geest de kans langzaam, vooral de meer verlichte elementen onder de mensen naar voren te schuiven.

Wanneer je als geest werkzaam bent voor de mensheid, dan zul je daarbij natuurlijk een bepaald doel voor ogen moeten hebben. In de eerste plaats komt steeds weer het geestelijk ontwikkelen van de mensheid. Want de mensheid bevat altijd ook geesten, die in feite alle geestelijke kwaliteiten nog steeds bezitten. Het is vanuit ons standpunt niet meer dan zinnig om dergelijke kwaliteiten ook in de stof zo goed mogelijk tot hun recht te doen komen.

De mens denkt natuurlijk aan zichzelf als een vorm, maar die vorm is in feite zo belangrijk niet. Het wezenlijke is de wijze, waarop mensen plegen te denken, wanneer zij iets doen. Wanneer die mensen op de juiste wijze leren denken, grijpen zij zelfs in hun stoffelijke voertuig een dimensie verder.

Wat betekent, dat zij opeens krachten en mogelijkheden

gaan ontwikkelen, die zij nu alleen als een soort goochelen bij anderen plegen waar te nemen.

Een mens, die zijn geestelijke gaven geheel zou ontwikkelen, zou metalen kunnen veranderen, zou een levenselixir kunnen maken, zoals de oude alchemisten zochten. Hij zou ook in staat zijn de gevoelens en gedachten van anderen af te lezen en zou zelfs zijn eigen gedachten over grote afstanden naar anderen kunnen overbrengen.

Is een mens zover, dan is het voor die mens ook veel eenvoudiger geworden de geest te beseffen, te begrijpen en te verstaan, wat die geest eventueel wil mededelen. De geest zal dan onmiddellijk met de mens kunnen communiceren zonder gebruik te maken van mediums e.d. Ik heb alle respect voor deze toch wat onbeholpen hulpmiddelen, maar zonder dit kun je als geest toch meer bereiken. Je zou dan ook meer direct als geest deel kunnen hebben aan het menselijke bestaan en ook het omgekeerde zou mogelijk zijn geworden.

De mens zal dan beter kunnen beseffen, wat het eigenlijke raadsel van het bestaan is. Daarom heeft de samenwerking tussen stofmens en geest vooral ten doel de mens te wijzen op de mogelijkheid door eigen wil en streven zichzelf zo te veranderen, dat hij in staat zal zijn meer van de werkelijkheid te beleven.

De samenwerking op dit moment bestaat overigens voornamelijk uit een poging van de geest de werkelijke gebeurtenissen duidelijk te doen zien. Wanneer b.v. in een staat veranderingen van belang optreden, zo trachten wij, vanuit de geest, de mensen duidelijk te maken, wat dit werkelijk betekent en ook nog te doen beseffen, waarom een dergelijke verandering onvermijdelijk werd.

Indien wij in de geest gekonfronteerd worden met allereerste internationale zaken en geschillen, zo proberen wij de geheimen, die daarbij zo belangrijk zijn, steeds meer een weinig uit te laten lekken, zodat alle mensen kunnen beseffen, wat er in feite gaande is.

Voorlopig lijkt de hoofdtak van de geest mij te bestaan uit een bewuster maken van steeds meer mensen, waarbij een ieder, die in staat is onze krachten te ontvangen, of wijsheid uit de geest in zich op te nemen, daarvan te voorzien en vervolgens bij te staan in alle pogingen deze gaven te gebruiken op redelijk bewuste wijze.

Op de duur zal dit niet voldoende zijn. Wij in de geest zijn in ons contact met de mensheid zeker nog niet daar, waar wij uiteindelijk willen komen. Mens en geest hebben hun doel nog lang niet bereikt.

Vanuit mijn standpunt zou ik dit voorlopige doel een soort volwassenheid willen noemen, waardoor ook de mens in de stof en de minder bewuste geest steeds meer zich realiseert als deel van het universum te leven en niet alleen maar in een klein deel van het bestaan een onbelangrijk wezen te zijn.

Wij zijn nog te zeer gebonden aan bepaalde voorstellingen en denkwijzen, zowel in de geest als in de stof. Wij hebben meer besef en erkenningen van node: wij hebben een mens nodig, die, ervarende in de stof, toch reeds in staat is de grenzen van ruimte en tijd te doorbreken en zo geestelijk en stoffelijk zich bewust kan worden van alle leven in de kosmos.

Een éénworden met het universum in de geest is ons doel,

want dit betekent een besef van de veelheid bezitten en vandaar uit de veelheid benaderen.

Het is niet zo eenvoudig mijn beeld van de toekomst te schetsen. Wij zullen zeker oorlogen en rampen niet steeds weer kunnen voorkomen. Wij kunnen er soms iets aan doen, soms de gevolgen van dergelijke zaken beperken. Maar een beperken van gebeurtenissen en de gevolgen daarvan is lang niet altijd wenselijk en in enkele gevallen ook niet haalbaar.

Op het ogenblik zijn wij vooral bezig de menselijke geest wakker te **schudden**, op welke wijze dit dan ook mogelijk blijkt. Wij gebruiken daarvoor alle middelen om zo in de stof een grotere gevoeligheid voor geestelijke waarden tot stand te brengen.

Wij streven er naar de mens voorzichtig, maar steeds weer verder grijpende, in staat te stellen zijn eigen ik te leren beseffen, inclusief alle banden, waardoor dit ik verbonden blijft met de wereld rond hem.

Wij zijn nu de mensen vooral nog aan het opvoeden. Wij zijn natuurlijk geen onderwijzers en indien u dus met alle geweld aan een hete kachel wilt ruiken, zullen wij u dit niet beletten. Wij zullen hoogstens de schouders op halen en zeggen: Kijk nu eens: alweer iemand, die zijn neus gebrand heeft. Toch is er enige vooruitgang, want vroeger brandde men voornamelijk het andere deel van het lichaam.

Ik wil maar zeggen, dat u van ons geen medelijden moet verwachten bij uw kleine, zelfveroorzaakte ongelukjes, die interesseren. Maar verwacht van ons wel een voortdurende, intense en liefdevolle belangstelling voor elke geestelijke ontwikkeling, die zich in u afspeelt.

Het zou mogelijk kunnen zijn stoffelijke enkele wonderen voor u te verrichten. Maar wanneer wij dit zouden doen, wanneer mensen in nood verkeren, zo zou men daarvan al snel een recht gaan maken, zo de geest tot een soort bediende makende, die goedkoper in de plaats treedt van sociale en geneeskundige hulp.

Niemand van ons voelt zich echter geroepen om b.v. de leiding van CRM over te nemen. Het zal u dus duidelijk zijn, dat wij kunnen en zelfs moeten beantwoorden aan alles in u, waaruit grotere zelfkennis, groter geestelijk en persoonlijk bewustzijn geboren zal kunnen worden.

Wij van de orde staan hierin zeker niet alleen. U hebt allen gehoord van de Witte Broederschap. Stel u dan een zeer groot aantal geesten voor, te samen veel meer dan nu mensen op aarde wonen, die bezig zijn de bewustwording in deze uit-
hoek van het stoffelijke universum te bevorderen en tot stand te brengen.

Stel u dan verder nog voor, dat deze broederschap alleen maar een heel klein deel is van een veel grotere en veel krachtiger geestelijke groep, die zeer vele sterrestelsels omvat. Stel u vele zeer bewuste stoffelijke rassen voor, die hun gedachten uitzenden, terwijl zij in de materie leven. Stel u groepen van wezens voor, die hoofdzakelijk energie zijn, zoals ook wij in de geest, maar die leven in het materiële al, wezens die in staat zijn, alle fasen van bewustwording aan te voelen en daarop te reageren. Stel u krachtige wezens voor, die zich ook in stoffelijke vormen kunnen manifesteren en als enige levensdoel een in het oog houden van alle geestelijke ontwikkelingen hebben gesteld, wezens die het voortbestaan of ondergaan,

werelden kunnen beheersen. Wezens zó groot, dat zij het leven of sterven van zonnen in de hand hebben en die toch alleen nog maar een soort congièrges zijn van het melkwegstelsel.

Denk u daarboven dan weer een onmetelijke zee van persoonlijkheden voor, die naar buitentoe dan toch weer optreedt als één geheel, als één enkeling.

Stel u voor, dat werkelijke gedachten van vrede, eenheid en besef van verbondenheid, zoals hier wordt uitgestraald, door al die andere geesten en wezens, ook in de stof, op een eigen wijze weerkaatst wordt.

Wanneer u zich een dergelijke bouwsel bezieet, zult u met mij eens zijn, dat de geest mede uw toekomst helpt bepalen. Maar de mensheid zou mogelijk een andere weg kunnen kiezen dan de geest voor haar geschikt acht. Indien dit haar wens is, zo is het ook haar recht.

Indien de mensheid zichzelf wil vernietigen, al dan niet beseffende, wat zij doet, zo kan de geest alleen terzijde staan en dit besluit betreuren.

Daarom is het voor ons zo belangrijk, dat de mensen beseffen, wat zij zijn en wat zij doen. Daarom is ook een zo kleine planeet als de aarde kosmisch van een zo groot belang, dat niet alleen de geest, maar zelfs stoffelijke wezens, over afstanden van soms vele duizenden lichtjaren, proberen iets onder de mensen tot stand te brengen.

Ik kan begrijpen, dat u dit niet zo erg aanvaardbaar vindt. Ik zou vroeger in de stof ook op een dergelijk verhaal geantwoord hebben: Ik heb wel eens een beter sprookje gehoord. Toch weet ik, nu ik in de geest leef, dat dit waarheid is. Ook al heb ik niet alles daarvan reeds zelf gezien en beleefd.

Zoveel van hetgeen ik wel beleefde en zag, strookt echter met dit alles, dat ik aanneem, dat het voorgaande de waarheid weergeeft van uw stoffelijk universum en alle geestelijke werelden, die daarmee verbonden zijn.

Wanneer men zich afvraagt, wat dit alles voor de toekomst gaat betekenen, zo kan ik alleen maar zeggen: De geest kan geen afstand doen van de mensheid, omdat de mensheid ook geest is.

Het gehele al met zijn ontelbare planeten en zijn vele levensvormen kan geen afstand doen van de kleine aarde. Want ook hier leeft een deel van het bewustzijn, dat het geheel tot vrede, tot harmonie, besef moet brengen.

Daarom is het volgens mij nodig, dat steeds meer mensen zich van dit alles bewust worden. Wij zullen nooit u, mensen, gaan betuttelen, zeggende, dat u dit in geen geval, dat juist weer wel moet gaan doen. Wij zullen u er hoogstens op wijzen, dat bepaalde situaties en ontwikkelingen bepaalde gevolgen moeten hebben, of wijzen op het feit, dat vrede in jezelf op een bepaalde wijze gemakkelijker te bereiken zal zijn.

Dat zal zo wel blijven tot het einde der tijden voor de mensheid, tot de tijd, waarin de zon wordt uitgeblust en de aarde niet meer bestaat. Maar wij in de geest hopen en verwachten wel, dat de mensheid in de komende tijd een betrekkelijk snelle evolutie en verandering door zal maken.

Wij nemen aan, dat binnen rond 50 jaren een aanzienlijk aantal mensen zal beschikken over gaven, die nu nog zeldzaam zijn, zoals vormen van mediamiciteit, telekinetisch vermogen, het vermogen tot genezen, telepathische krachten. Wij nemen aan, dat het aantal zo begaafden dan groot genoeg zal zijn

om de gehele mensheid in die richting van ontwikkeling mee te slepen.

Wij nemen aan, dat vanaf die tijd de samenwerking tussen mens en geest steeds bewuster ook door de mensen beleefd zal worden. Zelfs nemen wij aan, dat - kort nadat deze fase voltooid is - het de geest mogelijk zal zijn de mensen wat meer kennis ter beschikking te stellen omtrent zaken, die voor een geest vanzelfsprekend zijn, maar die men in de stof nog niet kon begrijpen of afwees.

Grote geesten uit het verleden hebben nu reeds voorbereid, wat de mensheid zo dadelijk aan gegevens ontvangen zal. De tijd, dergelijke zaken zonder beperking aan de mens te geven, is echter nog niet aangebroken.

Hetgeen ik van die voorbereidingen heb kunnen waarnemen, brengt mij echter tot de veronderstelling, dat het niet veel meer of minder dan een eeuw zal duren, voor dit alles de mensen gegeven zal worden. Maar reeds lang voordien zullen in toenemende mate kontakten met de mensheid gemaakt moeten worden, waarin zij wordt voorbereid, op hetgeen komen gaat.

Ook heb ik ontdekt - mijn eigen ervaringen dus - dat men aan onze zijde bezig is de manipulatie van allerhande voorwerpen te bestuderen. Men heeft daarvoor nog steeds zowel stoffelijke als astrale hulpmiddelen nodig. Gezien de paar experimenten, die ik heb mogen waarnemen, zal het mij niet verwonderen, wanneer over minder dan een eeuw elke bewuste geest in staat gesteld kan worden, middels zaken als radio of telefoon, tot u direct te spreken, wanneer daaraan werkelijke behoefte bestaat. Ook op andere wijze zal men stoffelijk uw aandacht kunnen trekken vanuit de sferen.

Dit betekent, dat de geest steeds meer, in plaats van een poging tot leiding geven en het oprichten of wegnemen van obstakels, zal kunnen overgaan tot bewuste communicatie met eenlingen. Gelijktijdig zal hierdoor het bovenbewuste besef voor alle mensen een grotere betekenis krijgen, zodat hieruit kracht en weten kan worden geput. Men zal dan volgens mij de mensheid snel zien evolueren tot een kosmische volwassenheid.

Hebt u opmerkingen of vragen?

x Is de witte broederschap hetzelfde als de geestelijke loge van het mededogen?

- Ongeveer. Er zijn vele namen, waarmee de broederschap of delen van die broederschap worden aangeduid. Vergeet hierbij niet, dat een geestelijke vorm van eenheid en samenwerking voor de mens zo onvoorstelbaar is, dat je in de plaats van een werkelijke omschrijving daarvan de mens iets moet geven, wat hij wel zal kunnen begrijpen. Dan is broederschap dienstig, zo goed als loge, of verborgen priesterrijk.

Dergelijke aanduidingen zijn dus alleen maar andere namen voor hetzelfde, ook wanneer bij elke naam de nadruk op een bepaald aspect van het geestelijk werken en streven mogelijk wat anders ligt. Voldoende?

U moet goed begrijpen, dat namen alleen maar aanduidingen zijn, die mensen willen en kunnen aanvaarden. Hetzelfde geldt voor namen, die vaak worden gegeven aan wezens of werkingen, opdat de mensheid het bestaan daarvan zal kunnen aanvaarden.

Ik zou u b.v. kunnen spreken over Agadon, een half geestelijke, half stoffelijke vorm, die probeert de mensheid op uw wereld te stimuleren en in de juiste richting te brengen.

Zoals ik u namen kan geven van geestelijke krachten en meesters, zoveel u maar wilt. Maar zij zijn geen personen in stoffelijke zin. De namen vormen alleen maar een aanduiding, maken het bestaan van een bepaalde invloed kenbaar. Zij zijn a.h.w. de kleren, waarin de werkelijke vrede, de werkelijke eenheid en allen, die daarvan deel uitmaken, zich moeten hullen om voor mensen aanvaardbaar te zijn.

Wanneer u dus een groep ontmoet, vraag niet eerst, hoe zij wel heet, maar probeer aann te voelen, of zij u vrede in uw hart kan geven, of zij u konfronteert met de waarheid omtrent uw eigen wezen. Ga na, of zij u er toe brengt, door de uiterlijkheden heen, de essentie van de dingen te zien. Dan zult u al snel beseffen, dat alle krachten van de werkelijke vrede en van het werkelijke Licht één zijn, hoe je hen mogelijk ook noemt.

x U sprak over 100 jaren. Maar in het tijdloze Nu kan
- alles zich toch meteen openbaren?

Dat is juist. U redeneert echter niet juist. U stelt ongeveer: je bent nu wel een kikkervisje, dat in een vijver zwemt, maar als je een ooievaar was, zou je zonder meer naar Afrika kunnen vliegen.

Wanneer je eigen besef aan de tijd gebonden is, omdat je de volledigheid niet kunt overzien en aanvaarden, geldt: spreek in de tijd. Eeuwigdurend nu bestaat zeker. Er is maar één enkele werkelijkheid, die alles omvat en onverbrekkelijk één blijft.

Degene, die in een bakwerk, dat een eenheid vormt, van kruimel tot kruimel reist, zal moeten toegeven, dat er voor hem in het baksel tijd aanwezig is, alleen reeds, omdat hij voor zijn besef tijd nodig heeft om van kruimel tot kruimel te gaan.

Zo iemand zal mogelijk langzaam aan de structuur, van hetgeen waarin hij zich beweegt, kunnen gaan begrijpen. Maar hij blijft zich bewegen en zal zich nog steeds moeten afvragen, of hij in een haags koffiebroodje, een limburgse vlaai, of in een kruidkoek voortgaat. Een antwoord daarop is niet met zekerheid te geven, voor je alles hebt leren kennen.

Daarom dus: 100 jaren. Overigens een zeer globale weergave van een ontwikkeling in de telling, die u hanteert.

Maar gezien de wijze, waarop uw besef het begrip "eeuw" interpreteert, is dit een redelijke aanduiding voor de afstand in besef, die afgelegd moet worden.

x Wat is voor u vrede?

- Vrede is een toestand in jezelf, waarbij je niets verwerpt, omdat je niets werkelijk meer vreest. Een toestand, waarin je alles lief kunt hebben, maar niet persoonlijk voor jezelf, liefhebt, omdat je het niet begeert.

Vrede is een opgaan in het geheel, waarbij je in feite onafhankelijk wordt van de verschijnselen, omdat dezen alleen maar nadrukkelijk voor jou onderstrepen, dat de werkelijke vrede in en voor jou toch bestaat.

Daar u alles tot nu toe redelijk schijnt te kunnen verwerken, zal ik mijn onderwerp hier gaan beëindigen. Ik heb getracht u iets te zeggen over het samengaan van stof en geest. De richting, die ik koos, strookt mogelijk niet geheel met die van de steller van het onderwerp. Maar stof en geest zijn een eenheid van besef, zolang je op aarde leeft. Je kunt die twee niet scheiden, kunt niet geestelijk het ene en stoffelijk het andere zijn. Een pogen, dit toch te bereiken, voert tot waanzin.

Hopelijk kunt u ook aanvaarden, dat de geest, het meest duurzame deel van uw ego, zoals u het nu kent, naar vrede zoekt. Het zal dan voor u aanvaardbaar zijn, dat een geest, die de stof verlaten heeft en zelf vrede kent, zal proberen ook de geest in de stof daarvan bewust te maken.

Het stoffelijke gebeuren is bij dit alles alleen van belang, zover het voor de geest vormende betekenis krijgt. Naarmate de geest zich meer bewust wordt van het universum, waarin het ik bestaat, zal het stoffelijk gebeuren van minder betekenis zijn voor het ego.

De mens kan niet vrijgemaakt worden van de materie. Het werkelijk ik zal altijd weer, hoe dan ook, perioden moeten kennen van materiële gebondenheden. Maar de geest zelf kan zich daarbij bewust blijven van haar eigen wereld, eigen inhoud en mogelijkheden. Dan wordt de materiële situatie, die de mens nog zo vaak geheel aan zich onderwerpt, steeds minder bepalend voor het werkelijke beleven van het ik. Zij is niet meer nadrukkelijk hetgeen, waarvoor je leeft. Integendeel: het leven wordt, ook in de stof, steeds meer een uiten van het werkelijke ik, de geestelijke erkenningen, de behoefte aan vrede en erkende verbondenheid met het geheel.

Alleen hierdoor reeds leek mij de gekozen benadering de meest juiste. Hoe immers kun je beseffen, wat de invloed van de geest op de toekomst zal zijn, wanneer je niet beseft, wat die geest werkelijk is en wat een mens in de stof is?

Ik konstateer nogmaals, hoeveel er voor u wordt gedaan in de sferen. Zelfs mathematici spannen zich in om u zo dadelijk de mogelijkheid te kunnen geven de problemen van de geest in de abstracte taal van de wiskunde uit te drukken. Men probeert u alle grondslagen te geven, waardoor u zo dadelijk in staat bent het kosmische bestaan beter te beseffen en vele raadselen, die nu nog voor de mens in de stof bestaan, op korte termijn op te lossen.

Anderen proberen voor u de hantering van energieën te verfijnen, opdat u niet slechts in staat zult zijn uw eigen krachten beter te gebruiken, maar ook de kans krijgt u bewust en gericht in te schakelen op het ontvangen en gebruiken van de voor het stoffelijk bestaan nodige energieën.

Er wordt veel voorbereid. Dit alles zou dwaas en zinloos zijn, wanneer er bij de bewuste geest geen zekerheid bestond omtrent het feit, dat de geest in de stof eens met dit alles iets zal kunnen doen. Men is er zeker van, dat ook de mens in de stof in staat zal zijn zijn besef uit te breiden tot ver buiten de grenzen, die u nog door uw zintuigen gesteld worden.

Dit alles vergt mogelijk nog vele geslachten, want tijd betekent voor een geest niet al te veel. Maar aan de hand van alles, wat nu reeds bereikt is en mogelijk wordt, kun je toch een gissing wagen. Vandaar dat ik aanneem, dat de grote verandering in de mensheid over rond een eeuw kenbaar zal beginnen, zoals reeds in uw dagen ook voor u kenbaar en beleefbaar bepaalde geestelijke zaken in het menselijke leven een grotere rol zijn gaan spelen. Zoals ik op grond van dit alles meen te mogen stellen, dat over rond 50 jaren reeds vele krachten in de stof regelmatig zullen worden gemanifesteerd, die nu nog niet eens kenbaar of begripbaar zijn.

Ik beseft, dat mijn schatting van tijd slechts betrekkelijk kan zijn in uw termen. Maar van het gestelde ben ik zeker.

Ook voor u zal reeds duidelijk zijn, dat de relatie tussen geest en stof, nu vaak nog gekruid door wederzijdse verwondering, zal worden tot een toenemende eenheid, een symbiose tussen twee vormen van dezelfde geestelijke kracht.

Ik dank u voor uw aandacht.

(bekort)

-o-o-o-o-o-

Goeden avond, vrienden.

Hebt u nog een vraag of onderwerp?

x De oorzaak van de toestand in de wereld en de gevolgen daarvan, geestelijk bezien.

- De oorzaak van de toestand in de wereld ligt in het feit, dat de meeste mensen in de wereld tegenwoordig alles voor zich opeisen en niet willen beseffen, dat het dan ook nog ergens vandaan moet komen.

De geestelijke gevolgen hiervan zijn ontzettend: wanneer een mens de wetten van oorzaak en gevolg uit het oog verliest, zit hij al snel in de puree. Hij meent dan, dat het gehele leven voortdurend bestaat uit onrecht, dat hem persoonlijk wordt aangedaan. Wat een verbittering veroorzaakt, die ook na de overgang grote invloed kan hebben en in de eerste periode het leven in de geest sterk zal beïnvloeden.

Kijk maar eens naar uw wereld. Het eerste, wat opvalt, is wel, dat er steeds meer mensen schijnen te komen, die eerlijk menen het recht te hebben alle anderen te vertellen, wat zij moeten doen en hoe zij moeten leven. Let wel: veelal doen de mensen dergelijke dingen op grond van ideële overwegingen.

Een diktator is dus niet noodzakelijk een slecht mens. De meeste dictatoren trekken zelfs de macht aan zich om zo voor hun volk betere mogelijkheden te kunnen scheppen. Maar wanneer zij eenmaal aan de macht zijn, achten zij het zo belangrijk aan de macht te blijven, dat zij veelal meer kwaad doen aan 't volk dan degenen, die zij eens met veel idealisme verdreven hebben.

Een dergelijke ontwikkeling schijnt bijna niet vermeden te kunnen worden. Elke mens heeft het gevoel, dat zijn eigen rechten en denkbeelden het belangrijkste zijn, wat de rest er ook van moge denken of zeggen. Neem als voorbeeld de zaak Israel.

Vele israeli's stellen, dat het hun godgegeven recht is geheel Israel, geheel Palestina, te bezetten. Want, zo zeggen zij, eens werden onze vaders van hier verdreven, dus is het ons recht hier ook terug te keren. Mogelijk hebben zij enigermate gelijk. Maar waarom vinden zij het dan zo vreemd, dat de palestijnen precies hetzelfde zeggen? Toch zijn die palestijnen veel korter geleden uit dit land verdreven.

Kijk eens naar de manoeuvres van Egypte en Syrië. De zaak lijkt onbegrijpelijk. Kort geleden waren zij nog geheel voor de palestijnen en nu opeens beginnen zij uit een ander vat te tappen. Toch is de verklaring heel eenvoudig: In deze landen hebben vele burgers ook een leven, dat de moeite niet bepaald waard is, armoede enz. De leiders moeten dus op de een of andere wijze tegemoet komen aan de eis naar meer stoffelijke welvaart voor eigen volk. Dat kun je niet, wanneer je steeds weer grote uitgaven doet ten bate van een palestijnse zaak, die je in feite

toch voornamelijk als een politiek pressiemiddel hebt gehanteerd.

Hoe mensen het soms goed menen en toch vreemde dingen doen, kunt u binnenkort ook weer in India zien. Indira Ghandi meent het heus wel goed met haar volk en heeft ook heel wat goede dingen tot stand gebracht. Maar zij meent, dat zij de enige is, die het goede voor de natie kan doen. Daarom is zij, nu eenmaal blijkt, dat zij bij verkiezingen in moeilijkheden kan komen, weer druk bezig maatregelen te nemen, die haar de zekerheid moeten geven, dat zij aan het bewind blijft, ook al zijn er dan z.g. vrije verkiezingen geweest.

Ook de heer Amin is een mooi voorbeeld van de wijze, waarop mensen, die alleen vanuit zichzelf denken en redeneren, handelen. U vindt hem een ellendeling? Hijzelf denkt er anders over. Wanneer ik de daden van de man nader bezie, kan ik hem in vele gevallen nog begrijpen ook, ook al zal ik zijn daden nooit goedkeuren.

Deze man heeft, dankzij relaties en stamverband het zover gebracht, dat hij niet alleen maar staatshoofd is, maar ook een grote invloed uitoefent op staten in zijn omgeving. Nu blijkt, dat een aantal intellectuelen van andere stammen het niet met hem eens zijn. Dit, ofschoon hij hen toch de kans heeft gegeven om ambtenaar of leraar te worden.

De man geeft zijn eigen stam natuurlijk voorrechten. Wanneer leden van andere stammen de moed hebben daartegen te protesteren,, zal hij denken: Ik heb jullie toch gemaakt tot wat jullie zijn? Wanneer je dan niet begrijpt, dat ik dus ook altijd gelijk heb, moeten jullie maar verdwijnen.

Veroordeel zijn optreden niet al te zeer en besef, dat de man ongeveer zo optreedt, als eens de grote Dingaand deed tegenover opstandigen in zijn eigen imp's. Begrijpelijk is het optreden van de man, zijn waan, dus wel degelijk, ook wanneer zij voor ons niet aanvaardbaar is, omdat hij zonder enig gewetensbezwaar zijn wil oplegt aan anderen.

In Zuid Amerika zie je iets dergelijks, zij het op een wat andere manier. Bij u in Holland stelt men vaak, dat de tupamaros en dergelijke gelijk hebben, want zij zijn de onderdrukte partij. Maar kijk dan toch ook even naar de andere kant van de zaak.

Er zijn mensen, die in de verschillende landen zeer veel geld en werk hebben geïnvesteerd. Zij verdedigen die belangen. O, zij zullen gemeenlijk zelf daardoor wel in weelde leven. Aan de andere kant zijn er onder hen zeer velen, die een zeer groot gevoel van verantwoordelijkheid kenden t.a.v. hun bedienden en werkers. Zij hebben voor die mensen op hun wijze gezorgd.

Is het vreemd, dat dergelijke mensen stellen: de arbeider heeft altijd in een modderhut gewoond, dus is het niet belangrijk, dat zij opeens allen een luxe huis hebben. Maar wij hebben er altijd voor gezorgd, dat zij te eten hadden, ook wanneer het onszelf slecht ging.

Nu komt de industrialisatie en vele mensen denken, dat je in de steden veel meer kunt verdienen. Zij trekken weg en beseffen niet, dat degene, die in die steden geen werk vindt, ook kan verhongeren. Deze mensen hebben zichzelf in de ellende gestort. Nu opeens krijgen volksmenners vat op die massa, die, wanneer zij bij ons op het land gebleven was, een redelijk goed, ofschoon soms minimaal bestaan zouden hebben.

Moeten wij dan ons bezit opofferen, omdat die anderen zo dwaas zijn geweest?

Zeker, er verhongeren mensen in de bidonvilles, de favela's, de krottenkampen. U zegt nu: die mensen hebben ook recht op een menswaardig leven. Ik ben het daarmee zelfs eens. Maar is het zo onbegrijpelijk, dat de bezitters stellen: die mensen zijn door ons en onze voorvaderen steeds verzorgd. Zij wensten die zorg niet meer, wensten groter bezit, inkomen. Wij kunnen niet toelaten, dat zij ons nu alles willen ontnemen, waarvoor wij en onze voorvaderen gevochten en gewerkt hebben.

Vindt u het vreemd, dat dergelijke mensen het niet eens kunnen zijn met vernieuwers, die alles willen socialiseren? Zij denken dan ook aan hun rechten, hun relaties, hun verplichtingen tegenover anderen en zelfs het buitenland. Waarom mogen zij niet over "verworven rechten" spreken en dezen verdedigen en arbeiders wel?

Geloof mij, onder deze rijken zijn er velen, die betreuren, dat zoveel mensen gemarteld, gedood, gevangengezet worden. Maar zij zeggen: hoe jammer ook, hoe moet het anders? Deze mensen willen onze verworven rechten en positie aantasten, dus moeten wij wel naar uiterste middelen grijpen om ons te verdedigen, zelfs wanneer dit ook onschuldigen zou treffen.

U moogt het met hen niet eens zijn en eerder een Ché Quevara bewonderen, of een Castro vereren. Deze laatste is zeker een groot man, die zeer veel tot stand heeft gebracht, meer dan vele andere revolutionairen, maar die ook niet vies was van terechtstellingen, martelingen, dwangarbeiders en wat dies meer zij, zeker in de beginperiode.

Iets, waarmee u het dan wel weer niet eens zult zijn. Maar een ieder denkt dat hij gelijk heeft en daaraan het recht ontleen kan, alle anderen op te offeren. Een Vorster denkt, dat hij gelijk geeft. Een Smith is overtuigd van zijn gelijk, Verwoerd denkt dat hij gelijk heeft, Sadat weet, dat hij gelijk heeft, de Sjah in Sjah weet, dat hij gelijk heeft. Zo kun je alle groten van de aarde opnoemen. Want zij allen menen te weten, dat zij gelijk hebben. Maar zij vergeten steeds weer, dat er ook mensen zijn, die anders denken, voelen, streven.

Zodra men vergeet, dat niemand geheel gelijk kan hebben, ontstaan er op aarde allerhande wonderlijke geschillen. Er gebeuren de wonderlijkste zaken. Weet u, waarom de koffie zo duur is? Heus niet alleen vanwege een slechte oogst.

Brazilië is een van de grootste koffieleveranciers in de wereld. Tot nu toe kende men een heffing van rond 15%. Nu vraagt dit zelfde land echter een tax van 100%. Wat de koffie natuurlijk opeens dubbel zo duur maakt.

Nu waren er op de wereld al wat minder voorraden dan normaal is. Wel waren er buiten de koffielanden nog grote voorraden. Op grond van de mislukte oogst, de nieuwe heffingen enz. werd de prijs daarvan meteen verhoogd onder het motto: zoveel kost het mij om weer koffie aan te kopen.

Wat er in de praktijk op neerkomt, dat anderen dan de koffieplukkers, of zelfs de braziliaanse staat, profijt hebben van de prijsverhogingen op de koffiemarkt. De moeilijkheid is nu, dat men een dergelijke winst alleen kan maken, een dergelijke heffing alleen kan blijven eisen, wanneer de koffie op de wereldmarkt schaars blijft. Staat en koffiemarkt hebben er dus belang bij de schaarste zo lang mogelijk voort te laten bestaan.

Wat betekent, dat landen, die grote koffiabelangen hebben, ondanks de grote vraag en verklaringen in andere zin besloten hebben, de koffieoogsten in omvang te beperken. Zo gaat het met het duurder worden van koffie. Maar met andere zaken gaat het net zo. Denk maar eens aan de olie.

Maar mogelijk bent u dit alles al weer vergeten. En in ieder geval zegt de doorsnee nederlander: Maar ik wil toch mijn bakkie koffie en ik wil toch mijn autootje; waar u natuurlijk gelijk in hebt. Maar dan moet u ook niet mopperen, dat u er meer voor moet betalen.

Het vreemde is, dat er heel wat mensen zijn, die redeneren: wanneer ik voor dergelijke dingen meer moet betalen, zal een ander mij meer moeten betalen. Want koffiedrinken en autorijden is mijn verworven recht. Men redeneert eenvoudig: dat heb ik de laatste tijd altijd gehad en ik wil het houden, dus moet een ander maar voor de extrakosten opdraaien. Zo ontstaan dan arbeidskonflikten.

Niemand kan zeggen, dat hij een arbeider niet kan begrijpen, wanneer hij meer loon eist, omdat hij wil houden, wat hij heeft. Maar het betekent wel, dat hun baas per eenheid van het product meer zal moeten betalen, want de arbeidskosten zijn op eens hoger geworden. Wat weer betekent, dat hij op zijn beurt de dingen, die hij levert, duurder zal moeten gaan verkopen. En dat betekent, ofwel dat hij meer moeite zal hebben om meer te verkopen, dan wel dat een ander het koopt, die op zijn beurt er ook weer meer dan vroeger aan zal willen verdienen.

Het gevolg is, dat overal het geld in feite minder waard wordt, want je kunt er minder voor kopen. Wat weer ellendig is voor alle mensen, die spaargelden hebben, of niet waardeverste pensioenen ontvangen. Alleen de staat zal er gelukkig mee zijn, want die krijgt steeds meer uit de belastingen.

Maar de slachtoffers van de muntontwaarding zullen op een gegeven ogenblik ook in opstand komen en vragen: Waar blijven nu onze rechten? En daarin hebben ook zij gelijk. Want bezit is uiteindelijk toch ook een soort verworven recht, waaraan anderen door hun manipulaties niet zonder meer mogen plukken.

Het wonderlijke op uw wereld is wel, dat een ieder, bezien vanuit zijn eigen standpunt, gelijk heeft. Het ellendige in deze wereld is echter, dat er een ogenblik zal komen, waarop het zelfs in de meest verdraagzame gemeenschap niet meer mogelijk zal zijn een ieder te geven, wat hij wil hebben en als zijn recht beschouwt.

Neem nu die kok eens, die van die mooie stakingskroketten maakt. Die beseft zelf heel goed, dat hetgeen hij heeft gedaan en gevraagd - en zelfs gekregen - in het nadeel van het gehele nederlandse volk is. Maar het is aan de andere kant ten voordele van de groep, die hij vertegenwoordigt. En hij staat uiteindelijk voor die groep en niet voor het gehele volk te vechten, nietwaar?

Ergens heeft de man gelijk, wanneer hij allereerst rekening houdt met zijn eigen achterban. Hij is uiteindelijk gehuurd om er voor te zorgen, dat die groep aan zijn trekken komt. Hij kan zichzelf als volkomen gerechtvaardigd beschouwen om alles te doen, wat hij gedaan heeft en zelfs meer. Maar gelijktijdig betekent dit alles wel, dat de economie van dit land een grote opdonder krijgt.

Dergelijke zaken gebeuren niet alleen in dit land. Er zijn overal belangengroepen en vakbonden; groepen, die menen, dat zij in ieder geval aan hun trekken moeten komen, wie daarvoor dan ook een veer zal moeten laten?

Maar dan is het ook niet meer dan logisch, dat de wereld-economie steeds meer vastloopt. En dan worden steeds meer mensen onrustig. En wanneer dit het geval is, moet je als leider ofwel aanvaarden, dat je je positie en macht geheel verliest, danwel die mensen iets anders te doen geven. Dan kun je b.v. denken aan een oorlog, of de schuld gooien op een minderheidsgroep, die zich toch niet doelmatig kan verweren.

Een verstandig leider geeft in dergelijke gevallen de schuld aan joden, negers, of andere minderheidsgroepen, zodat het volk zijn onrust en woede daarop af kan reageren en hijzelf de tijd krijgt maatregelen te treffen en zijn macht te vergroten. Wanneer je tijd genoeg krijgt, kun je immers je zaakjes tenminste voor jezelf en degenen, die bij je behoren, in het reine brengen?

Vertel de mensen desnoods, dat er nu een onvermijdelijke oorlog komt, waarin je de vrijheid en de vrede verdedigt. Oorlog om de vrede te handhaven. Hebt u het ooit al eens zo vreemd gehoord?

Een dergelijke oorlog heeft bovendien een ander voordeel. Zij zullen meeleven met hun soldaten en daarom voor zich tijdelijk genoeg nemen met minder. Want de mensen zijn heus wel bereid zich enige tijd beperkingen op te leggen, of op te laten leggen, wanneer zij maar het gevoel hebben daarmee een hoog-heilig ideaal te dienen.

Oorlogen, oorlogsdreigingen, strijd tussen groepen in de landen, wordt onvermijdelijk, wanneer de economie werkelijk vastloopt. Maar denk nog even verder: Steeds weer krijgen de mensen te horen, dat iets hun recht is.

Je hebt recht op volledige prijskompensatie en een kleine reële groei van de welvaart. Je hebt recht op subsidie. Vele voornamelijk voormannen verzekeren hun volgelingen steeds weer, dat zij recht hebben op dergelijke zaken. Maar is dat wel waar? Heb je werkelijk dergelijke rechten?

Heb je recht om voortdurend goed te eten, wanneer dit betekent, dat anderen langzaam moeten verhongeren? Heb je recht bepaalde prestatieuitgaven te doen, alleen omdat je dit voor je eigen aanzien nodig vindt, terwijl anderen het noodzakelijke nog niet eens kunnen krijgen of niet wensen, dat jij namens hen hun inkomen, of een deel daarvan, aan dergelijke projecten besteedt?

Heb je het recht je eigen geweten zonder meer op te leggen aan anderen, zelfs wanneer er onder hen een meerderheid bestaat, die daar tegen is?

Zeker, dit is een bekend probleem. Want er zijn mensen genoeg, die niets zeggen. In alle landen kent men de z.g. zwijgende meerderheid: mensen, die te bang of te lui zijn om hun mond open te doen en daarom alles zonder verzet aanvaarden, wat anderen doen of prediken, zolang het hen zelf niet te veel kost, of in hun eigen belangen treft.

Met als gevolg, dat er steeds meer groepen zijn, die menen: wanneer wij maar hard genoeg schreeuwen en doorzetten, kunnen wij beweren, dat die zwijgende meerderheid achter ons staat.

Zo, menen zij, zullen wij kunnen bereiken, wat wij willen. Waarbij zij weigeren zich af te vragen, wat dit voor anderen zal betekenen, of wat dit anderen zal kosten.

Lukt het toch niet, gaat het verkeerd, dan zeggen deze mensen niet, dat zij fouten gemaakt hebben, dat zij anders hadden moeten reageren. Zij geven de schuld liever aan anderen en beweren, dat men hen verraden heeft, of hen van een recht beroofd heeft, onrecht heeft aangedaan, in de steek heeft gelaten. Waarop zij stellen dit niet meer te willen nemen en zich gerechtigd achten naar geweld te grijpen.

Zoals er jonge mensen zijn, die menen, dat hun belangrijkeid niet voldoende erkend wordt en bij de burens de ruiten in gaan gooien, of de eerstbeste voorbijganger, die hen niet aanstaat, mishandelen.

Wat betekent dit alles nu geestelijk? In de eerste plaats betekent het, dat je je begrip voor werkelijkheid kwijt raakt. Het betekent, dat je steeds minder gaat beseffen, wie en wat je werkelijk bent en wat je werkelijk kunt.

Het betekent, dat je liever een pretentie zult koesteren, dan de feiten aanvaarden en je werkelijke mogelijkheden zo goed mogelijk te ontwikkelen. En dat is overal precies hetzelfde.

Steeds meer mensen zijn bereid zichzelf te bewijzen ter koste van het bloed en de ellende van anderen, in grote onverschilligheid voor alles, behalve de zaken, die zij hun recht noemen en de waardering, die zij voor zich koesteren.

Amin een schoft? Maar hoeveel mensen lopen er niet rond, die het zo reageren. Alleen hebben die geen staat en geen leger om zich uit te kuren. Die hebben misschien een straat, die zij kunnen terroriseren. Zij kunnen anderen geen steun afpersen, maar wel lekker tasjes stelen van oude dametjes.

Waar ligt het werkelijke verschil? Ik zie het niet. Maak jezelf toch niets wijs. Het is een mentaliteit niet alleen maar een reeks feiten. Het is een mentaliteit, die steeds weer weigert te erkennen: Ik moet werken met de mogelijkheden, die ik heb en moet zelf voortdurend streven om vanuit mijzelf iets waar te maken - niet door anderen iets op te leggen of iets te ontnemen, maar door het uit mijzelf voort te brengen.

Zo iemand gaat dood. Hij zou de hemel willen betreden. Maar de hemel, die hij zoekt, is er niet. Waarop zo iemand bereid is alle geesten te bestrijden. Want die hemel, waarvan hij op aarde heeft gedroomd, ziet hij als zijn recht en iets anders aanvaardt hij niet. Nou, dan beleeft zo iemand meteen de hel.

Anderen menen, dat zij niet op de juiste waarde worden geschat. Zij verwachten een hartelijk welkom in zomerland en zitten nu in het duister, kunnen niet meteen hun weg vinden. Maar onversaagd staan zij op hun recht: waar is zomerland, waar zijn de afhalende geesten, waar is het licht en de glorie?

Zelfs wanneer de meest lichtende geesten vlak bij je staan om je te helpen, zie je die eenvoudig niet meer. Want je kijkt niet naar wat er is, maar naar hetgeen zij wilt, ja, als je recht beschouwt. Zo iemand verwerpt daardoor vaak waarheid, licht, wijsheid en kracht. En dat betekent dan een tijd vol ellende na de dood ook nog.

Laat ons nog eens verder gaan zien. "Ik weet, wat God wil..." Deze zondige wereld meent, dat zij met de Heer geen rekening behoeft te houden. Ik waarschuw u: "Onze God is een

wraakzuchtige God, een toornige God ". Maar er gebeurt niets. God , waarom doet u nu niets. God , waar is uw banbliksem, waar zijn uw engelen om dit zondige uit te roeien, zoals eens Sodom en Ghomorra zijn uitgeroeid .

Zo denken soms de mensen. Wel een teken van een grote geestelijke bewustwording, vindt u niet? O, wij zijn allen zo goed, maar die anderen

Wat er op neerkomt, dat vele mensen geestelijk niet eens meer in staat zijn te begrijpen, wat licht is. Zij weten het verschil niet meer tussen licht en donker, zij leven in een wereldje van eigen denkbeelden en illusies en willen de feiten de werkelijkheid niet eens meer zien.

Er zijn mensen, die niet eens meer begrijpen, dat hetgeen je zelf bent, wat je eigen afstemming is, het antwoord betekent , dat je uit God, de geest, het Licht, krijgt. Wat moeten deze mensen doen, wanneer alle controle op werkelijkheid voor hen geheel wegvalt?

Ik kan u de gevolgen eenvoudig schetsen: op een gegeven ogenblik kun je niet meer, of: op aarde kan het niet langer zo. In deze dolgedraaide economie kun je b.v. niet voortdurend je productie gaan vergroten. Want die producten moeten ergens heen en zeker in de komende tijd wordt op menig gebied de afzetmogelijkheid eerder kleiner dan groter.

Wat betekent, dat niet alleen de economie, maar ook vele zaken, die een regering pretendeert voor het volk tot stand gebracht te hebben, onmogelijk meer waar kunnen worden gemaakt.

Ook de rechtzinnigheid van: wij weten precies, hoe alle anderen het moeten doen, valt al snel ineen. Want wanneer je je stellingen niet eens meer waar kunt maken in eigen gezin, in eigen land, hoe kun je dan nog verwachten, dat anderen ernstig naar je luisteren, wanneer je hen vertelt, hoe zij moeten leven en handelen?

Er zijn hier mensen, die zich voortdurend druk maken over alles, wat men in Zuid Afrika de naturellen aandoet. Maar wanneer zij last krijgen van nederlanders van overzee zijn zij de eersten om te roepen: die surinamers moesten ze maar snel terugtrappen naar hun apenland. Want daar hebben zij zelf last van.

Wanneer je thuis problemen hebt en geen oplossing meer kunt vinden in de zin van je stellingen, waar blijf je dan met alle mooie kreten en alle z.g. sociale bewogenheid? Waar blijft dan al die naasteliefde en rechtvaardigheid, die vergeten wordt op het ogenblik, dat je zelf in moeilijkheden komt te verkeren?

Toch zal er voor vele een ogenblik komen, waarin zij niet langer zelfs maar voor zichzelf staande kunnen houden, dat alles wat zij denken, leren en doen, zo goed en zo rechtvaardig is.

Alleen: hoevelen hebben in een dergelijke situatie de kracht om eerst eens in zichzelf te kijken, zichzelf te erkennen voor wat zij zijn en toe te geven: al dit voor mij onaanvaardbare is alleen maar het gevolg van alles, wat ik tot nu toe geweest ben en gedaan heb? Wie is sterk genoeg om dan realistisch te besluiten: laat ik voorlopig dan maar leven, met wat ik heb, werken met mijn mogelijkheden, zover dit gaat, uitgaande van alles, wat ik werkelijk ben en werkelijk tot stand kan brengen? Hoeveel mensen hebben de grootheid om zo te reageren, denkt u?

Meer dan u denkt misschien, maar altijd nog te weinig.

Wie is bereid afstand te doen van de stelling, dat zijn eigen gelijk belangrijker is dan het evengoed beargumenteerde gelijk van een ander? Zolang u meent, dat u het recht hebt anderen te mogen vertellen, wat zij moeten doen en meent, dat u rechten bezit, waar uzelf feitelijk niets tegenover plaatst, zodat rechten en plichten niet meer verbonden zijn aan elkaar, maar het recht een erfenis wordt van een plicht, die reeds lang vervuld wordt, zit u fout.

In deze tijd betekent dit voor de mensen, dat zij de eigen houding tegenover zichzelf, de mensen, de gemeenschap, zullen moeten gaan herzien. Het gevoel, dat anderen zonder meer je gelijk en je rechten dienen te erkennen, zul je terzijde moeten stellen.

Je hebt natuurlijk het recht altijd om je eigen mening en inzichten voor te leggen aan een ieder, die wil luisteren en aan een ieder, die wenst, dat jij naar zijn denkbeelden luistert. Maar je moogt de mensen niet dwingen het volgens jou juiste te doen.

Wel heb je het recht jezelf te onttrekken aan alles, waarvan je eerlijk en overtuigd meent, dat het niet juist is. Eenvoudig gezegd: Indien de arbeider meent, dat de volle prijs-kompensatie zonder meer en blijvend zijn recht is en men het hem niet wil geven, moet hij niet anderen oproepen om te gaan staken, maar dient hij wel zelf te zeggen: baas, doe dit werk maar zelf voor dit loon, want ik doe het er niet meer voor. Maar daartoe zijn velen niet bereid, omdat zij dan vrezen hun zekerheid, hun "rechten" binnen het bedrijf prijs te moeten geven. Je moet volgens mij echter altijd bereid zijn zelf de konsekwenties te trekken uit je overtuiging, zonder anderen daardoor te dwingen.

Indien u god kunt vinden in een kerk, best. Wees er gelukkig mee. Maar wanneer je die God niet meer in die kerk kunt terugvinden op een gegeven ogenblik, moet je ook de moed hebben om te zeggen: ik treed uit die gemeenschap. Dat is juister en logischer dan meteen te eisen, dat die gehele kerk nu zal gaan veranderen. Kortom:

Niet anderen aanpassen aan jouw wensen of jouw begrip van werkelijkheid, maar jezelf leven in en voortdurend aanpassen, aan hetgeen jezelf ervaart als werkelijkheid, ongeacht de wijze, waarop anderen in het oude een eigen vervulling menen te kunnen vinden.

De oplossing is steeds weer: zelf doen, zelf zijn en niet: eisen van anderen, dat zij zullen doen en zullen zijn. Zolang de mensen dat niet beseffen, is het geen wonder, dat het op de wereld altijd weer verkeerd gaat.

Men stelt: ik ben toch niet door eigen schuld werkeloos? Ik wil ook behoorlijk leven, ook mijn auto houden en er mee rijden. Stort mijn steun maar op de giro, dat spaart moeite. Iemand die werkeloos is en deze dingen kan krijgen, zou wel gek zijn om de kans niet te gebruiken, waar of niet. Maar wanneer iemand beweert, dat dit alles eenvoudigweg zijn recht is, zeg ik, dat dit kolder is.

Zeker, je bent een mens en hebt er recht op te kunnen leven. Maar dat impliceert niet, dat je ook het recht behoudt op alle luxe, waaraan je gewend bent.

Uw medemensen zijn menselijk verplicht u niet van honger om te laten komen, of in de openlucht te laten wonen. Maar alles, wat je meer krijgt, is een gunst, geen recht. Wanneer de gemeenschap een ontslagen directeur een zeer hoge bijstand geeft, omdat de man toch nog enigszins moet kunnen leven, zoals hij dit gewend was, klinkt mij dit als kolder in de oren. Geef hem alles, wat hij nodig heeft om in leven te blijven en laat hem voor de rest zelf zien, wat hij kan bereiken, net als de minimumlijder, die zonder werk kwam. Mogelijk is dit bitter voor zo iemand, maar hij zal in ieder geval voortaan beter begrijpen, wat hij anderen heeft aangedaan, wat hij van anderen geëist heeft. Zo wordt hij in ieder geval een wijzer mens.

Maar wanneer iemand capaciteiten heeft, roep dan niet het arbeiders -calimero- kreetje van: hij heeft zo veel en wij hebben zo weinig, ik is zo klein en hij is zo groot en dat is niet eerlijk. Probeer liever zelf wat groter te worden. Wanneer je daaraan elke dag wat werkt, gaat dat je steeds beter af.

Kortom: weest realisten. Begrijp wat er aan de hand is. Dan kun je menig probleem beter oplossen. Daarvoor moet je wel meer innerlijke veerkracht en energie opbrengen, dan menig een zichzelf toestaat te hebben. Maar het kan. En wanneer je geen uitweg ziet: zoekt rust in uzelve, probeert uzelve te leren kennen. Probeer echter niet datgene, wat je in de wereld wilt hebben en zijn af te leiden uit die wereld: ga daarbij eerlijk en alleen uit van jezelf. Dan kom je tenminste verder.

x Waaronder opponeert u met zoveel verve tegen een bestaande realiteit?

- Ik opponeer niet tegen een bestaande werkelijkheid, maar tegen de daaraan door velen verbonden illusies van rechten en belangrijkheden. Ik heb u b.v. aangetoond, dat de theorie van de groeiende economie als een blijvende richtlijn onzinnig is, daar zowel productie, afzet als grondstoffen niet meer kunnen beantwoorden aan die theorie. Ik heb betoogd, dat rechten alleen dan kunnen bestaan, wanneer je voor je zelf daartegenover ook plichten aanvaardt. Eenvoudige grondrechten zijn en blijven stellingen, die niet aan de feiten, maar aan hetgeen men wenselijk acht, ontleend worden.

In mijn dagen zei men altijd: jongen, wie niet horen wil moet voelen. Ik opponeer sterk tegen het feit, dat men in deze tijd de samenhang, oorzaak en gevolg dus, probeert weg te nemen door beelden te projecteren van rechten, die men opeist zonder vanuit zich enige plicht daar tegenover te stellen.

Ik stelde, dat ik de mensen wel kan begrijpen, tot Amin en Kok toe, den Uyl en van het. Ik kan al deze mensen waarderen, zoals zij zijn. Ik opponeer echter tegen het feit, dat zij hun eigen denkwijze en gelijk zonder meer op willen leggen aan anderen, zelfs wanneer daarvoor soms geen dwingende noodzaak kan worden genoemd.

Bovenal heb ik uit dit alles ook enkele geestelijke konsekwenties willen trekken, zoals mij gevraagd werd en u duidelijk willen maken, dat in de kosmos en de sferen oorzaak en gevolg een geldende wet vormen, ook al is hun samenhang niet altijd, zoals mensen deze interpreteren. Ik heb gesteld: Dat wat ik ben, bepaalt, wat ik beleef. Ik kan alleen dat zijn, wat ikzelf kan waarmaken en bereiken. Wat niet alleen op aarde, maar op elke wereld en in elke sfeer geldt. Daarom wees ik dringend op de noodzaak u eigen harmonie te vinden en dit, zonder u te beroepen op rechten, die u niet zelf verworven hebt.

Goeden avond.

(sterk bekort)

-0-0-0-0-0-